

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Hany Ptáčkové a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: **XX**, narozen dne **XX**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem **XX**
zastoupen advokátem JUDr. Martinem Köhlerem
sídlem Vysoká 149/4, Liberec

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2019, č. j. MV-81312-5/SO-2019

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 11. 7. 2019, č. j. MV-81312-5/SO-2019, se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 6. 5. 2019, č. j. OAM-876-64/ZR-2017, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a dle § 871 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla k vycestování z území ČR stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce byl v ČR postupně odsouzen za porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu, dále krádež, podvod, zpronevěru a nakonec za těžké ublížení na zdraví z nedbalosti a neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku. Škodu způsobenou zmíněnou krádeží, podvodem a zpronevěrou žalobce dle vyjádření poškozené společnosti neuhradil. Svými opakovanými útoky na zájmy chráněné společností se žalobce dopustil závažného narušení veřejného pořádku. O tom, že žalobce představuje aktuální hrozbu pro zájmy společnosti, svědčí i to, že je stále ve zkušební době podmíněného odsouzení k trestu odnětí svobody, a to až do 16. 10. 2022. Posledního trestného činu se navíc dopustil dne 20. 9. 2017, tedy půl roku po zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Přestože věděl, že je s ním vedeno toto řízení, srazil chodkyni na přechodu a místo toho, aby jí poskytl pomoc, od nehody ujel.
3. Námitky žalobce týkající se nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce považoval žalovaný za nedůvodné. Uvedl, že část žalobních námitek byla uplatněna zcela obecně. Žalobce žije ve společné domácnosti s bývalou manželkou **XX** a synem **XX**, narozeným dne **XX**, kteří jsou občany Vietnamské socialistické republiky. Při opakovaném páchání trestné činnosti si žalobce musel být vědom toho, že důsledky jeho jednání ohrožují realizaci rodinného a soukromého života žalobce na území ČR. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30. Nic nebrání případnému vycestování rodiny žalobce a realizaci rodinného života ve Vietnamu, žalobce také může v ČR požádat o nižší pobytové oprávnění. Žalobce má na území ČR také dospělého syna a dvě dospělé dcery. S těmito dětmi však společnou domácnost nesdílí, přičemž rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu neznamená zákaz styku žalobce ani s jeho dospělými dětmi.
4. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017, žalovaný uvedl, že je na žalobci, aby našel cestu, která by ho vedla k nějaké formě soužití s jeho rodinnými příslušníky. Právo pobývat na území cizího státu není základním lidským právem. Žalobci nebyl uložen trest vyhoštění, který by znamenal také zákaz pobytu na území ČR. Správní orgány dle judikatury nejsou povinny výslovně se vyjadřovat ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců.

II. Žaloba

5. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný posuzoval, zda žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, výhradně na základě obsahu evidence rejstříku trestů. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, však měl zkoumat, zda jednání žalobce představovalo v době rozhodování o zrušení trvalého pobytu skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Bylo třeba přihlídnout ke všem relevantním okolnostem, jež mohou mít vliv na závažnost jednání žalobce a posouzení hrozby budoucího porušení veřejného pořádku, jakými jsou např. charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, místo spáchání činu, doba, která od spáchání uplynula, či délka pobytu žalobce v ČR. Žalovaný se nezabýval interpretací a aplikací pojmu závažné narušení veřejného pořádku, protože je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
6. Dle žalobce je třeba vycházet z definice veřejného pořádku uvedené v zákonu č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním. Pojem veřejný pořádek je vymezen i ve směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES a v dříve platné směrnici Rady č. 64/221/EHS, na něž navazuje judikatura Soudního dvora EU. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, je třeba vykládat § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců v souladu s unijním právem. Výkladem pojmů veřejný pořádek a závažné narušení veřejného pořádku se zabýval také rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, na jehož usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, žalobce upozornil. Pro náležitou aplikaci výhrady veřejného pořádku je klíčový požadavek individualizace zásahu, což vyplývá z čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. Zdůvodnění odtržená od individuálních případů a opatření exemplární povahy přitom podle Soudního dvora EU nejsou přípustná. Jednotlivci je přičitatelný pouze takový zásah do veřejného pořádku, který sám vyvolal.
7. Podle Soudního dvora EU nemusí dokonce ani vícenásobné odsouzení pro trestný čin stačit jako důvod pro konstatování ohrožení veřejného pořádku. Trestní odsouzení může být zohledněno pouze v případě, kdy okolnosti, které k odsouzení vedly, poukazují na existenci individuálního chování, jež zakládá aktuální ohrožení veřejného pořádku. Podle čl. 27 odst. 2 věta druhá směrnice 2004/38/ES nelze jednání cizince kvalifikované jako trestný čin samo o sobě považovat za porušení veřejného pořádku. Dikce tohoto článku také vylučuje aplikaci výhrady veřejného pořádku z důvodu tzv. generální prevence, tedy nelze odůvodňovat aplikaci veřejného pořádku odkazem na obecné zájmy společnosti, jak to vyplývá z rozhodnutí žalovaného. Z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 27. 4. 2006 ve věci C-441/02 vyplývá, že odsouzení pro trestný čin lze pro výhradu veřejného pořádku aplikovat pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování představující trvalé ohrožení základních zájmů společnosti. Dle Soudního dvora představuje výhrada veřejného pořádku výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně a jejíž obsah nemohou členské státy určovat jednostranně. Jestliže vnitrostátní správní orgán nebo soud při svém rozhodování použije právní předpis vydaný k provedení závazného předpisu evropského, je povinen jej vyložit podle jednotných pravidel, závazně formulovaných Soudním dvorem EU.
8. Narušení veřejného pořádku je s ohledem na zmíněnou směrnici a judikaturu Soudního dvora EU takové protiprávní jednání, které jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některé ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně. Podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se navíc musí jednat o narušení

veřejného pořádku závažným způsobem. Takovéto závažné narušení vyžaduje vyšší intenzitu, než jen narušení veřejného pořádku, proto pod pojem závažné narušení veřejného pořádku nelze subsumovat veškeré trestné činy, ale pouze činy mimořádné závažnosti. Žalobce se přitom dopustil pouze přechodných, převážně majetkových. Napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť spáchané jednání žalobce je nízké intenzity, čemuž odpovídá i to, že žalobci nebyl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, a nejde tedy o závažné narušení veřejného pořádku.

9. Žalobce žalovanému dále vytýká, že neposuzoval kritéria dle § 174a zákona o pobytu cizinců. I z žalovaným odkazovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, přitom plyne, že z napadeného rozhodnutí má být zřejmé, že ve vztahu k zákonným kritériím žalovaný činil skutková zjištění a posuzoval je. Žalovaný skutková zjištění dle § 174a zákona o pobytu cizinců nečinil, ani je neposuzoval, proto je jeho rozhodnutí nezákonné. Podmínkou přiměřenosti zásahu se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, kde vymezil faktory, které mají být v cizineckých věcech brány v potaz, žalovaný se však přiměřeností rozhodnutí v zákonem předpokládaném rozsahu ani nezabýval. Dle posledně zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu je nutné zkoumat vliv rozhodnutí na všechny rodinné příslušníky účastníka řízení, se kterými má na území ČR úzké rodinné vazby. Žalovaný nezjišťoval rodinné, životní a socioekonomické poměry žalobce, které by mohly být rozhodnutím narušeny. Nezohlednil ani finanční zdroje a materiální zázemí rodiny žalobce, zdravotní způsobilost žalobce a jeho rodinných příslušníků či vzájemné vztahy existující v rodině žalobce.
10. Napadené rozhodnutí je přitom způsobilé vyvolat negativní dopad především do života nezletilého syna žalobce, který navštěvuje základní školu a rád by pokračoval ve středoškolském vzdělávání. Vzhledem k nízkému věku nezletilého syna je s ohledem na zachování rodinných vazeb osobní přítomnost žalobce v rodině nenahraditelná. Bývalá manželka, s níž žalobce žije ve společné domácnosti, je zdravotně nezpůsobilá, protože je evidována na úřadu práce, žalobce tak platí veškeré rodinné výdaje. Nad rámec toho finančně přispívá své starší dceři, které zároveň vypomáhá s hlídáním vnuka, který je státním občanem ČR. Musí tedy převládnout zájem na zachování rodinného života žalobce, a to zejména z důvodů ochrany zájmu nezletilého syna žalobce, který by bez pomoci žalobce byl patrně odkázán na sociální pomoc ze strany státu, když jeho matka není schopna zajišťovat finanční prostředky pro rodinu.
11. V případě zrušení trvalého pobytu žalobce nelze zabezpečit jeho pravidelný kontakt s nezletilým synem z důvodu vzdálenosti obou zemí a vysokých nákladů spojených s realizací osobního kontaktu. Zrušení trvalého pobytu je tak způsobilé porušit práva nezletilého ve smyslu Úmluvy o právech dítěte. V judikatuře Evropského soudu pro lidská práva jsou vymezena kritéria, která je třeba ve vzájemné souvislosti posoudit za účelem vyhodnocení možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života. Při posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života je třeba vycházet z bohaté judikatury českých, případně evropských soudů, toto posouzení není předmětem volné správní úvahy. Autonomie správních orgánů při rozhodování o vyhoštění je dle Ústavního soudu omezena základními právy dotčených cizinců a s tím souvisejícími mezinárodními závazky ČR.

III. Vyjádření žalovaného

12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. K výkladu a aplikaci pojmu závažné narušení veřejného pořádku žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně se výkladem tohoto pojmu zabýval na stranách 3 a 4 prvostupňového rozhodnutí, přičemž žalovaný se s tímto výkladem neurčitěho právního pojmu ztotožnil a tuto skutečnost v napadeném rozhodnutí zdůvodnil. Ke zkoumání kritérií dle § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že prvostupňový správní orgán se k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce vyjádřil na stranách 5 – 10 jeho rozhodnutí, žalovaný se k těmto vyjádřil na stranách 6 – 8 napadeného rozhodnutí. Současně poukázal na to, že není povinen se výslovně vyjadřovat ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, žalovaný ji tedy považoval za nedůvodnou a navrhol, aby ji soud zamítnul.

IV. Zjištění ze správního spisu

13. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil tyto pro věc rozhodné skutečnosti:
14. Dne 31. 3. 2017 oznámil správní orgán prvního stupně žalobci zahájení správního řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce v rámci výsledku konaného dne 28. 6. 2017 k věci uvedl, že je zdravý, je rozveden s bývalou manželkou [XX], má syna [XX], nar. [XX], a dceru [XX], nar. [XX], kteří jsou českými státními příslušníky, dále dceru [XX], nar. [XX], a nezletilého syna [XX], nar. [XX], kteří jsou vietnamskými státními příslušníky. Žalobce žije v [XX] ve společné domácnosti s bývalou manželkou, nezletilým synem [XX], který navštěvuje základní školu, a starší dcerou [XX]. Žalobce je v kontaktu také s bývalou manželkou [XX] a synem [XX], který pracuje v [XX]. Také s mladší zletilou dcerou je žalobce v kontaktu, neboť ta v Praze studuje, bydlí na koleji a za rodiče jezdí o víkendech. Žalobce má dluh 300 000 Kč na náhradu škody, začal jej splácet minulý měsíc po 500 Kč měsíčně.
15. V návaznosti na výpověď žalobce byla v místě jeho bydliště provedena pobytová kontrola, kterou bylo zjištěno, že žalobce, jeho bývalá manželka [XX] a jejich nezletilý syn [XX] žijí ve společné domácnosti v místě žalobcem udávaného pobytu. Jako svědkyně byla v řízení vyslechnuta bývalá manželka žalobce [XX], která uvedla, že je zdravá, žije s žalobcem na adrese [XX] mají spolu tři děti [XX], [XX] a [XX]. Mladší dcera studuje, starší dcera pracuje, nezletilý syn chodí v [XX] do [XX] třídy základní školy. Společnou domácnost sdílí paní [XX], žalobce, nezletilý syn a mladší dcera, která nyní studuje v [XX]. Bývalý manžel platí bydlení, svědkyně hradí stravování. Žalobce má ve Vietnamu pouze sestru, s níž není v kontaktu, v ČR musí pracovat, aby dokázali splácet dluh z podnikání svědkyně.
16. Správní orgán prvního stupně dále od Vězeňské služby ČR zjistil, že po dobu přibližně měsíčního pobytu žalobce ve vazbě v r. 2016 jej dvakrát navštívila jeho bývalá manželka [XX]. Společnost [XX], které bylo jako poškozené přiznáno Okresním soudem v Jablonci nad Nisou právo na náhradu škody proti žalobci, k dotazu správního orgánu uvedla, že žalobce škodu neuhradil ani ji nesplácí. Dluh ve výši 50 359 Kč má žalobce i u České správy sociálního zabezpečení.
17. Součástí spisového materiálu je také:

Trestní příkaz Okresního soudu v Semilech ze dne 20. 11. 1995, č. j. 4 T 307/95, jímž byl žalobce odsouzen za trestný čin porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a

chráněnému označení původu dle § 150 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, k peněžitému trestu a trestu propadnutí věci,

Trestní příkaz Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 14. 5. 2015, č. j. 4 T 45/2015-221, jímž byl žalobce odsouzen za přečin krádeže spáchané vloupáním podle § 205 odst. 1, písm. a), b), odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, a odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody,

Trestní příkaz Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 11. 4. 2016, č. j. 3 T 27/2016-130, jímž byl žalobce odsouzen za přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku a odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody,

Rozsudek Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 21. 4. 2017, č. j. 4 T 79/2016-101, jímž byl žalobce odsouzen za přečin zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku a odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody,

Trestní příkaz Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 18. 9. 2018, č. j. 14 T 164/2018-412, jímž byl žalobce odsouzen za přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku a přečin neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 trestního zákoníku a odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody za současného vyslovení dohledu úředníka Probační a mediační služby a k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 4 let.

18. Po vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vydal správní orgán prvního stupně dne 6. 5. 2019 rozhodnutí, kterým žalobci zrušil platnost povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jak bylo uvedeno výše. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně konstatoval opakovaná odsouzení žalobce, přičemž v deliktním jednání žalobce spatřoval závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Popsal, v čem trestná činnost žalobce spočívala, a konstatoval, že žalobce se v ČR opakovaně dopouští úmyslné trestné činnosti, která je převážně majetkového charakteru, naposledy však žalobce způsobil dopravní nehodu, od níž ujel, aniž by poskytl pomoc zraněné chodkyni. Správní orgán prvního stupně se zabýval obsahem pojmu závažné narušení veřejného pořádku, k čemuž odkázal na správní judikaturu a směrnici č. 2004/38/ES, a při hodnocení jednání žalobce z tohoto pohledu zdůraznil jeho recidivu. Uvedl také, že v minulosti s žalobcem vedené řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, které skončilo zastavením, s nyní vedeným řízením nijak nesouvisí.
19. Správní orgán prvního stupně dále konstatoval, že na území ČR žije téměř celá rodina žalobce a zrušení pobytového oprávnění bude znamenat citelný zásah do jeho soukromého a rodinného života. Poukázal však na to, že vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu vyvolal sám žalobce svým jednáním, které vyústilo až v opakovaná pravomocná odsouzení. Žalobce si měl být vědom důsledků svého jednání. Správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce žije v ČR od počátku 90. let, nicméně téměř polovinu života strávil ve Vietnamu, proto by pro něj neměl být problém vrátit se zpět na území domovského státu minimálně do doby, než získá jiný druh povolení k pobytu na území ČR. Dále byly v prvostupňovém rozhodnutí popsány dokazováním zjištěné rodinné poměry žalobce, jehož kontaktu s rodinou rozhodnutí nebrání. Ani zhoršení ekonomické či sociální situace žalobce v případě návratu do Vietnamu nezakládá nepřiměřenost rozhodnutí. Dle judikatury platí, že čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím

větší mohou být i dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Při závažné a dlouhotrvající trestné činnosti lze proto situace, které by vedly k upřednostnění soukromých poměrů cizince před ochranou veřejného zájmu, považovat za zcela výjimečné a ojedinělé. Zájem většinové společnosti v tomto případě převažuje nad zájmem žalobce. K realizaci rodinného života žalobce může dojít i v zemi jeho původu.

20. K odvolání žalobce přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaný, jehož rozhodnutí žalobce napadl žalobou.

V. Posouzení věci krajským soudem

21. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
22. Podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
23. Podstata žalobních námitek směřuje jednak k tomu, že žalobce svým jednáním nenarušil závažným způsobem veřejný pořádek, jak to předpokládá § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a dále, že rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
24. K prvně uvedené otázce soud uvádí, že žalobce se nemýlí, pokud vyzdvihuje, že ustanovení § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců představuje promítnutí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, do českého práva. Zmíněné ustanovení zákona o pobytu cizinců je třeba vždy, tedy i v případě žalobce, vykládat eurokonformně, a to s ohledem na § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců (dříve § 15a odst. 5, resp. odst. 4), podle něž je rodinný příslušník občana ČR postaven naroveň rodinnému příslušníku občana EU. Tuto otázku vyřešil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2420/2011 (judikatura Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz).
25. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
26. Citované ustanovení směrnice je bezesporu klíčovým vodítkem pro výklad § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců v souladu s právem EU. K tomuto závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, publikovaném

ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2882/2013, kde vycházel z výše označeného usnesení rozšířeného senátu, reflektoval judikaturu Soudního dvora EU a uzavřel, že „*narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však potřeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci.*“

27. Při posuzování obsahu pojmu závažné narušení veřejného pořádku naopak není namístě aplikovat zákon č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém, který, jak sám žalobce uvádí, definici veřejného pořádku neobsahuje, ani zákon č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním, jenž určitou definici obsahoval, jedná se nicméně o předpis již několik let zrušený. Především však jsou oba žalobcem zmiňované zákony vnitrostátními právními předpisy, přičemž sám žalobce se dovolává eurokonformního, tedy na vnitrostátním právu nezávislého výkladu ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
28. Při znalosti čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES a shora zmíněné judikatury Nejvyššího správního soudu odkazující i na judikaturu Soudního dvora EU dospěl soud k závěru, že v případě žalobce k závažnému narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců skutečně došlo, což správní orgány řádně vyhodnotily a ve svých rozhodnutích popsaly.
29. Zdůrazňoval-li žalobce, že jeho jednání nebylo dostatečně intenzivní či škodlivé, neboť se dopustil pouze přečinů, opomněl přitom, že je recidivistou, který se po svém prvním odsouzení v r. 1995, přes něž mu byl trvalý pobyt v r. 1998 udělen, začal opakovaně dopouštět trestné činnosti v relativně krátké době před zrušením jeho povolení k trvalému pobytu. Žalobce byl odsouzen v letech 2015, 2016, 2017 a naposledy pro dva trestné činy na podzim 2018. Soud nepochybně, že odsouzení pro trestný čin nemusí nutně znamenat, že došlo k narušení veřejného pořádku závažným způsobem, žalobce byl však v posledních cca čtyřech letech před zrušením povolení k trvalému pobytu odsouzen čtyřikrát, a to v drtivé většině pro úmyslnou trestnou činnost, kterou páchal v letech 2014 a 2017. Jeho argumentace nízkou intenzitou spáchaného jednání proto neobstojí, neboť vyšší závažnost narušení veřejného pořádku je žalovaným důvodně spatřována v opakovaném páchání úmyslné trestné činnosti. Žalobce se navíc nepoučil ani přes předchozí odsouzení a k páchání trestné činnosti se uchýlil znovu. Tyto důvody nemůže zvrátit to, že žalobci byly opakovaně ukládány podmíněné tresty odnětí svobody.
30. Důvod naplnění pojmu závažného narušení veřejného pořádku spočívá ve skutečném jednání žalobce, které je přičitatelné žalobci, přičemž hrozba základním zájmům české společnosti, jež mj. spočívají v ochraně majetku či životů a zdraví osob, je zcela aktuální, neboť z odsuzujících rozhodnutí z let 2015 až 2018 je zřejmé, že žalobce přistoupil k páchání trestné činnosti právě v poslední době. Naposledy byl odsouzen dokonce již v době, kdy bylo zahájeno řízení o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Od spáchaní trestné činnosti žalobcem tedy uplynula relativně krátká doba, trestná činnost byla opakovaně páchána na území ČR a žalobce je stále ve zkušební době podmíněného odsouzení k trestu odnětí svobody. Nelze tak konstatovat, že by okolnosti spočívající např. v dlouhé době, která uplynula od spáchaní trestné činnosti, nebo v chování žalobce po vykonání trestu odůvodňovaly posouzení žalobce jako osoby závažně neohrožující veřejný pořádek v ČR.

31. K odnětí povolení k trvalému pobytu nedošlo pouze z generálně preventivních důvodů, nejde ani o exemplární případ. Skutečnou příčinou odnětí povolení je konkrétní jednání individualizované osoby, tedy žalobce. Rozhodnutí správních orgánů argumentačně vystavěná takovýmto způsobem nevybočují z mezí čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES ani relevantní judikatury. Správní orgány při svém rozhodování nevycházely jen z obsahu evidence rejstříku trestů, jak uváděl žalobce, měly naopak k dispozici mj. všechna předmětná odsuzující rozhodnutí. Podstata žalobcem spáchaného jednání je podrobně popsána v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který se také v kontextu zmíněné směrnice a navazující judikatury zabýval obsahem pojmu narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Žalovaný pak na prvostupňové rozhodnutí navázal a aproboval je, přičemž obě tato rozhodnutí je třeba považovat za jeden celek.
32. K otázce posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka existuje bohatá judikatura, kterou shrnuje žalobcem vzpomínaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39. Podle tohoto rozhodnutí *„ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“* Nejvyšší správní soud zde rovněž shrnul faktory, které je třeba i v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu brát v potaz. Jsou jimi *„(1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince.“*
33. Posouzení přiměřenosti vyžaduje jednak zhodnocení intenzity narušení veřejného zájmu na jedné straně, dále zhodnocení dopadů do soukromého a rodinného života cizince při vědomí výše uvedených faktorů, a výslednou úvahu o převážení veřejného či soukromého zájmu v konkrétním případě. K míře narušení veřejného zájmu se soud vyjádřil výše a v tomto ohledu lze shrnout, že v případě individuálního náhledu na jednotlivé trestné činy spáchané žalobcem sice nelze shledat jejich mimořádnou závažnost, zvláště pokud jde o žalobcem spáchané trestné činy majetkové povahy, naposledy však byl žalobce odsouzen pro trestnou činnost proti životu a zdraví, kdy při dopravní nehodě z nedbalosti způsobil mladé ženě těžké ublížení na zdraví a současně, a to soud hodnotí jako nejzávažnější, neposkytl jako řidič dopravního prostředku této ženě, která utrpěla tržné rány, otřes mozku a vícenásobnou zlomeninu nohy, pomoc a od nehody ujel. Na trestnou činnost žalobce nicméně nelze nahlížet izolovaně, naopak je pro správné posouzení věci třeba hodnotit jednání žalobce v širším kontextu. Touto optikou je patrné, že žalobce v posledních letech spáchal řadu trestných činů, a to s jedinou výjimkou úmyslných. Recidiva žalobce pak závažnost jeho jednání a intenzitu ohrožení, jaké žalobce představuje pro českou společnost, citelně navyšuje.

34. Otázka zhodnocení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce na prvním místě vyžaduje zjištění skutečných soukromých či rodinných poměrů žalobce. Je přitom především na žalobci, aby sám tvrdil, jaké jeho poměry jsou, jaké rodinné či jiné vazby na území ČR má a aby případně navrhnul důkazy k prokázání těchto tvrzení. Žalovaný správně odkazuje na správní judikaturu, dle níž nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly z hlediska nepřiměřenosti zásahu svědčit ve prospěch cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21).
35. V průběhu správního řízení byl k objasnění poměrů žalobce a jeho rodiny vyslechnut jak sám žalobce, který tak měl možnost uvést veškeré dle něj relevantní skutečnosti, tak jeho bývalá manželka, s níž žalobce žije ve společné domácnosti. Oba uvedli, že jsou zdraví, popsali poměry v rodině a ekonomickou situaci rodiny. Správní orgán prvního stupně měl prostřednictvím provedené pobytové kontroly z července 2017 ověřeno, že žalobce, jeho bývalá manželka a jejich nezletilý syn žijí ve společné domácnosti, dospělé dcery s nimi v bytě nebydlí. Správní orgány neměly důvod pochybovat o v podstatě souladných tvrzeních žalobce a jeho bývalé manželky týkajících se žalobcových rodinných poměrů. Ani v žalobě pak žalobce neuvádí, že snad má na území ČR rodinný či jiný blízký vztah k dalším osobám, které nezahrnul do své předchozí výpovědi. V tomto kontextu nelze správním orgánům vytýkat nedostatečné zjištění skutkového stavu, neboť pro věc nejpodstatnější skutečnosti plynou ze spisového materiálu, který správní orgány nashromáždily, či z tvrzení žalobce, která správní orgány akceptovaly.
36. Správní orgány vyšly z toho, že žalobce je na území ČR zakotven dlouhodobě, když povolení k trvalému pobytu mu bylo uděleno již v r. 1998, žalobce zde však žil již po celá devadesátá léta. Dobu, která uplynula od spáchání trestné činnosti, správní orgány zjevně reflektovaly, když popsaly, kdy k jakému jednání došlo a kdy za něj byl žalobce odsouzen. Vzhledem k postupnému opakování trestné činnosti logicky neměly za to, že se žalobce uplynutím doby napravit, dospěly naopak k závěru o hrozícím opakování trestné činnosti. Přitom zdůraznily, že žalobce byl naposledy odsouzen dokonce v průběhu správního řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Správní orgány uzavřely, že rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu dojde k zásahu do rodinných poměrů žalobce, který bude logicky spočívat v tom, že se buď rodina žalobce přesune s žalobcem mimo území ČR, nebo bude s žalobcem v omezenějším kontaktu. Tento zásah lze jako nejintenzivnější vnímat ve vztahu žalobce a jeho nezletilého syna, jehož věk byl správním orgánům mj. z cizineckého informačního systému zřejmý. Správní orgány nespороvaly, že nezletilý syn žalobce dosud navštěvuje základní školu, rovněž však vycházely z toho, že syn žalobce žije také se svou matkou, a v případě nepřítomnosti žalobce by tedy nezůstal v ČR sám.
37. Je pravdou, že žalobci nic nebrání požádat si o nižší formu pobytového oprávnění, je však třeba doplnit, že získání takového oprávnění patrně může být pro žalobce vzhledem k jeho trestní minulosti alespoň dočasně problematické. Správní orgány nicméně nepřehlédly, že k zásahu do rodinného života žalobce dojde. Vzhledem k věku žalobce a délce jeho pobytu v ČR bylo možno vycházet z toho, že žalobce patrně nemá intenzivních vazeb ve Vietnamu, nicméně tamější prostředí a jazyk jsou mu známy. Věk žalobce byl správním orgánům zřejmý a ke svému zdravotnímu stavu žalobce sám uvedl, že je zdravý. Správní orgány nebyly povinny k těmto skutečnostem opatrovat další důkazy a jakkoli je ve svých rozhodnutích zdůrazňovat, když věk či zdravotní stav žalobce žádnou mimořádností nemohl způsobit nepřiměřenost rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu.

38. Ne všechny výše uvedené skutečnosti jsou v rozhodnutích správních orgánů uvedeny výslovně, nicméně z rozhodnutí logicky plynou. Správní orgány nejsou povinny všechna kritéria uvedená ve výše citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, resp. v § 174a zákona o pobytu cizinců, výslovně ve svých rozhodnutích vyjmenovat a ke všem se výslovně vyjadřovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že ve vztahu ke kritériím rozhodným pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí byla činěna skutková zjištění, přičemž pro rozhodnutí stěžejní zjištění a na ně navazující úvahy správní orgány výslovně uvedly. Přestože žalobce správním orgánům vytýká nedostatečná zjištění, ani v žalobě neuvádí, co přesně by mělo být zjištěno např. ohledně jeho zdravotního stavu. Současně není pravdou, že by správní orgány nezjišťovaly, jaké jsou rodinné či socioekonomické poměry žalobce. Objasnění žalobcem označovaných otázek týkajících se poměrů žalobce a jeho rodinných příslušníků bylo středobodem správního řízení i výsledku samotného žalobce. Přítomnost rodiny žalobce v ČR není sporována a žalobce ani v žalobě neoznačuje jiné členy rodiny, konkrétní občany ČR, na něž má vazby, nebo zdravotní problémy, které jej snad tíží.
39. Žalobce zdůrazňuje především dopad rozhodnutí do života svého nezletilého syna, jehož situaci nicméně správní orgány nepřehlédly, přesto však nepovažovaly rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu za nepřiměřené. Soud podotýká, že syn žalobce je sice nezletilý, nicméně se již věkem blíží dospělosti, což je faktor, který lze zcela legitimně vzít v úvahu při hodnocení závažnosti dopadů rozhodnutí do jeho života. Žalobce je v kontaktu i s dalšími svými dětmi, které však jsou již dospělé a žalobcovu každodenní péči bezpochyby nevyžadují. Ve společné domácnosti žije žalobce s bývalou manželkou a zmíněným nezletilým synem. Tyto osoby jsou vietnamské státní příslušnosti, a pokud se, jak je v žalobě naznačeno, bez ekonomické či jiné pomoci žalobce neobejdou, nic jim nebrání přesunout se s žalobcem do Vietnamu, kde mohou svůj rodinný život realizovat.
40. Také s dospělými dětmi či nedávno narozeným vnukem může žalobce udržovat kontakt, a to přinejmenším prostřednictvím návštěv, ať už v ČR, kde není žalobci pobyt zakázán a bude zde připadat v úvahu zisk nižšího pobytového oprávnění žalobce, nebo v zahraničí, kam mohou příbuzní za žalobcem vycestovat. Soudu je zřejmé, že veškeré následující v úvahu připadající formy rodinného soužití jsou pro rodinu žalobce značně nepohodlné či ekonomicky náročné. Tyto důsledky včetně jejich dopadu na ostatní členy rodiny si však žalobce musí přičíst sám a možnost jejich nastoupení měl brát v úvahu při opakovaném páchání úmyslné trestné činnosti.
41. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, uvedl: *„Nejvyšší správní soud má tedy za to, že se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený. I když správní orgány rozhodovaly s jistým časovým odstupem od spáchání trestného činu, nesnížila se společenská škodlivost jednání žalobce natolik, že by bylo možné považovat rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky ve smyslu § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců za neadekvátní. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že byl stěžovatel z výkonu trestu podmíněně propuštěn a podmínky podmíněného propuštění plní. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nepředstavuje zahlázení odsouzení. Na stěžovatele se nehledí, jako by nebyl odsouzen. Pro něj negativní důsledky jeho jednání tak nadále přetrvávají (být v menší míře), přičemž se nevyčerpávají použitím trestněprávních nástrojů. Stěžovatel si měl a mohl být*

při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině

o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li

na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností

za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“

42. Napadené rozhodnutí je vystavěno na tom, že k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dojde, tento zásah nicméně nepřeváží nad zájmem české společnosti na zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Rovněž soud vnímá citelnost zásahu rozhodnutí správních orgánů do poměrů žalobce a jeho rodiny, souhlasí však se závěrem správních orgánů, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu není v tomto případě nepřiměřené. Naproti zásahu do rodinného života žalobce je totiž třeba na miský vah postavit opakovaně páchanou trestnou činnost žalobce. Ve prospěch žalobce nesvědčí ani to, že z vyjádření žalobcem poškozené společnosti vyplynulo, že žalobce jím způsobenou škodu neuhradil ani ji nesplácí.
43. Žalobce, jakožto cizí státní příslušník, který nemá automaticky právo pobytu na území ČR, projevil nedostatek respektu k české společnosti a českým právním předpisům. Jakožto cizinec s povoleným pobytem měl svou situaci před opakovaným spácháním úmyslné trestné činnosti vnímat o to intenzivněji, že nemá bezpodmínečné právo pobytu v ČR, a měl si tedy být vědom toho, že zrušení pobytového oprávnění včetně jeho negativních důsledků pro rodinný život jeho a jeho rodinných příslušníků mu v případě páčání trestné činnosti hrozí. Na tyto skutečnosti správní orgány správně upozornily, jejich rozhodnutí nejsou projevem libovůle, vycházejí naopak z existující judikatury, z níž správní orgány obsáhle citovaly.
44. Vzhledem k uvedenému dospěl soud k závěru, že byly splněny zákonné podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Proto byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s, když oba účastníci s takovým postupem souhlasili.
45. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jemuž však žádné náklady přesahující běžný rozsah činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 9. prosince 2019

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu